

ges i medfør af loven, foreslås overført til taksationsmyndighederne.

Til § 7

(lov om inddragelse af dele af søterritoriet under de for ferske vande gældende retsregler)

Kompetencen til at afgive indstilling om inddragelse af dele af søterritoriet under de for ferske vande gældende regler foreslås overført til vandløbsmyndigheden med klageadgang til Skov- og Naturstyrelsen (betænkningen side 74 og 115). Der henvises endvidere til pkt. 3.1 i de almindelige bemærkninger.

Til § 8

(hegnsløven)

Til nr. 1 (§ 42)

Det foreslås, at hegnssynets afgørelse bliver den endelige administrative afgørelse.

Hegnssynets afgørelse kan indbringes for domstolene til prøvelse efter grundlovens § 63. Sagen vil i givet fald skulle anlægges mod den anden part i sagen for hegnssynet og ikke mod hegnssynet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 43)

Det foreslås, at hegnssager først kan indbringes for domstolene, når hegnssynet har truffet afgørelse. Indbringes en hegnssag således direkte for domstolene, uden forinden at have været behandlet af hegnssynet, skal sagen afvises fra domstolene.

Da det ofte er væsentligt, at en hegnssag hurtigt kan få sin endelige afgørelse, foreslås det, at hegnssynets afgørelse i givet fald skal indbringes for domstolene inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Retten skal dog undtagelsesvis kunne tillade indbringelse senere end 4 uger, men højst 6 måneder efter, at hegnssynets afgørelse er meddelt den pågældende. Om en sådan ansøgning om oprejsningsbevilning skal imødekommes, vil bero på en konkret vurdering, hvor det navnlig må tillægges betydning, om der har foreligget en alvorlig hindring for sagens rettidige indbringelse for domstolene, og om ansøgningen er indgivet snarest muligt efter hindringens bortfald.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 og 4 (§ 44, stk. 1)

Det foreslås præciseret, at de særlige regler i hegnsløvens § 44, stk. 1-2, om hegnssynets formands eller klagerens udførelse af arbejde eller afhjælpning af

mangler på den forpligtedes regning også gælder, når forpligtelsen er fastslået ved dom efter indbringelse af hegnssynets afgørelse for domstolene.

I konsekvens af de foreslåede regler om indbringelse for domstolene foreslås det samtidig at ophæve bestemmelsen om, at sådanne kendelser ikke kan ankes.

Til nr. 5 (§ 51, stk. 1)

Der er tale om en konsekvensændring, da der ikke længere vil være nogen appelinstans i forhold til hegnssynene. Straffebestemmelsen finder også anvendelse i tilfælde, hvor hegnssynets påbud er indbragt for domstolene uden at være blevet ophævet. Hvis hegnssynets afgørelse om ikke at udstede påbud indbringes for domstolene og tilsidesættes, således at domstolene giver et påbud, kan overtrædelse af påbudet straffes efter retsplejelovens § 535.

Til § 9

(lov om læhegn og tilskud til læplantning)

Det foreslås, at de foreslåede bestemmelser i hegnsløvens § 42, stk. 1, og § 43, også skal anvendes ved hegnssager efter lov om læhegn og tilskud til læplantning.

Dette indebærer, at hegnssynets afgørelse bliver den endelige administrative afgørelse, at en hegnssag først kan indbringes for domstolene, når hegnssynet har truffet afgørelse, og at hegnssynets afgørelse i givet fald skal indbringes for domstolene inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, dog med mulighed for, at sagen kan tillades indbragt inden 6 måneder, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 1-2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 10

(fiskeriløven)

Til nr. 1 (§ 52)

Det foreslås, at bestemmelsen om landvæsenstretternes kompetence til at træffe afgørelse om erstatning for fjernelse af spærrende fangstindretninger ophæves.

Hvis der ikke kan opnås en mindelig ordning, vil spørgsmålet om erstatningens størrelse herefter henhøre under de almindelige domstole.

Dette betyder, at når fødevarerministeren har truffet afgørelse om afgrænsningen af fiskevandets længde og om, hvorvidt en anmodning om fjernelse af spærrende fangstindretninger mod betaling af erstatning skal imødekommes, vil de fiskeriberettigede i mangel af en mindelig ordning kunne anlægge en almindelig